

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 39
Den 23 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

45 årg.
1928

Jerobeam förleder Israel till synd.

1 Kon. 12: 25—32.

i ha sett, huru personer för att befästa sin makt uppjudit all sin kraft och energi. Stundom ha de använt sig av sådana medel, som helt och hållet äro förkastliga. Om de genom sitt handlingsätt skada andra eller föra många i olycka eller fördärv, fråga de icke efter.

En sådan man var Jerobeam, som blev konung över de tio stammarna, som avföllu från Rehabeam. Huru rädd var han icke om sin makt. Både dag och natt funderade han nog, huru han skulle skydda sitt rike och att ingen skulle kunna störta honom från hans tron. Han lät därför befästa Sikem i Efraims bergsbygd. Nu var han säker på, att ingen skulle taga hans huvudstad ifrån honom. Men för att vara riktigt säker, att folket i östra Jordanlandet icke skulle tränga sig in i Samarien lät han också befästa det gamla Penuel.

Han kände sig nu ganska trygg för yttre fiender. De skulle icke utan stora offer taga hans land. Men fastän han hade befäst både Sikem och Penuel kände han sig ändå icke trygg för sin person och sitt rike. Det

var oron för detta, som drev honom att begå en mycket dåraktig handling, som ådrog honom Guds dom.

Vid de stora högtiderna drog hans folk upp till Jerusalem för att i templet offra och tillbedja. Han kunde icke förbjuda folket att offra och hålla gudstjänst. Men han fruktade, att Rehabeam och hans folk skulle visa vänlighet mot hans eget folk och därigenom vinna deras bevägenhet. Ja, det kunde gå så långt, att de hyllade Rehabeam såsom sin konung och dödade Jerobeam.

För att hindra detta uttänkte han, såsom han själv tyckte, en klok plan. Folket skulle få fira högtid och offra, men till Jerusalem skulle de icke få gå. De skulle få fira högtid på närmare håll. Men därigenom bröt han Guds bud. Herren hade uttryckligen sagt, att israeliterna skulle offra och tillbedja i Jerusalem.

Jerobeam lät tillverka två guldkalvar, och den ena lät han uppsätta i Dan och den andra i Betel. Genom sitt handlingssätt förledde han folket till avgudereri. Och han var med att införa bilddyrkan i Israel, vilket Herren så uttryckligen förbjudit. Det var icke nog med, att han införde en falsk

gudsdyrkan. Han lät bygga avgudaaltaren här och där i landet. Därigenom kom folket att förakta Herren och vände sina hjärtan till främmande gudar.

Jerobeam föraktade helt och hållet Herrens bud då han sökte värna om sin makt. Han tog nämligen till präster vem som helst av folket. Och likväl var det endast Levi barn, som skulle förrätta offertjänsten. Själv uppträdde han såsom präst, fastän han icke tillhörde Arons hus.

Jerobeam är en beklagansvärd man, ty han förledde Israel att synda. I alla tider har det funnits gott om förförare, som sökt att locka människor i fördärv. Och i vår tid är det så många, som blott för slem vinnings skull söka att locka de unga. Man sätter upp usla förlusteställen och genom braskande annonser och affischer söker man locka till sig så många som möjligt, för att få deras pengar. Akta dig för dansbanor, biografier och andra dåliga förlusteställen. Vakta dig för alla förförare! De bringa dig blott i olycka. Men håll dig till Herrens ord och gör Guds vilja. Då skall det gå dig väl i livet.

A. Walder.

Runemors pojke.

(Forts. fr. n:r 38.)

Bengt brukade trösta sin vårdarinna med, att han nog skulle laga så, att hon "fick det riktigt bra", på gamla dagar, och mor Edla brukade då skämtsamt svara: "Då, lille Bengt, får du lov att växa till för tre och arbeta för två, ty nu är jag snart så gammal, jag kan bli". Mor Edla hade från början fäst sig vid det älskliga barnet. Pojken kunde också skänka henne en smula omväxling i hennes ensamhet. Och för att ännu mera befästa sam-

hörigheten emellan dem, hade hon kallat gossen efter sin avlidne man.

Men det var nu några dagar före julafton, och de båda pojkena hade råkats på landsvägen vid Kyrkeröd. Olle var på väg till Tyfteboden i något ärende för sin moder, men Bengt ämnade sig hem efter en misslyckad färd till Hårleby för att bedja om mat. Mor Edla var nu sjuk och hade följaktligen icke kunnat göra eller försälja några kvastar under en tid. Av denna

orsak var det mera armod i det lilla hemmet än vanligt.

"Vart skall du gå?" frågade Olle, som var betydligt mera språksam än Bengt.

"Hem", svarade den andre och antydde därefter litet tveksamt i vilket ärende han varit ute.

"Du ser så ledsen ut", anmärkte Olle. "Nå, det har du förstås orsak till att vara, men har du glömt, vad magister Niklasson sade oss före jullovet?"

"Nej, men jag har nog rätt att känna mig modstulen, när mor är så sjuk."

"Är hon mycket sjuk, så sjuk, att hon inte kan äta någonting?"

"Det vet jag inte."

"Vet du inte?"

"Nej, du förstår, att vi inte haft något att äta på två dagar."

I detsamma började Bengt gråta. Efter några ögonblick sade han, att mor Edla säkert väntade på honom, varför han måste skynda sig hem.

Sedan Olle gjort sig förvissad om, att han i Tyfteboden fått allt, vad modern antecknat på notan samt att bodbitrådet givit honom rätt tillbaka, skyndade han sig hem. Han kunde icke glömma kamratens nedslagenhet. "Tänk, att de inte ha någon mat!" sade han upprepade gånger för sig själv under vägen hem till modern.

"Om jag skulle bedja lilla mamma att få gå upp till mor Edla i Liden med en smula?" tänkte han och stannade på vägen för att tänka närmare över den möjligheten. "Men det är så sant, vi ha så litet själva. Mor har ju sagt att vi måste vara mycket sparsamma, så att det räcker tills hon får sålt nästa omgång mattor. I alla fall måste jag nog göra något för mor Edla och Bengt. Det vore nog bra okristligt att inte försöka att hjälpa dem i alla fall."

Nu var Olle hemma igen. Runemor hörde honom sopa av sig snön. Hon

gick därefter att öppna dörren för sin älskade gosse.

"Är du redan tillbaka?" sporde hon glatt. "Du är allt mors raske gosse, du!"

"Ja, är jag inte?" Det var för Olle alldeles klart, att så vore. Efter en stund frågade han:

"Mamma lilla, är det nu bara för mor och mig, som jag gjort uppköp i boden i dag?"

"Ja, min gosse, men varför frågar du så?"

"Kanske vi kunde dela med oss?"

"Ack, mitt barn, det räcker nått och jämt över helgen, det du nu köpt. Och du vill nog bra gärna ha litet mat varje dag även efter julen. Det dröjer nog litet innan jag får pengar för de nya mattorna."

"Mor, huru mycket bröd får jag under julen?"

"Kära barn, varför frågar du så?"

Olle svarade icke på Runemors fråga utan fortsatte:

"Vill inte mor dela av den mat, jag skall ha under julen, så får jag se, huru mycket det blir?"

"Vad menar du?"

"Jo, så får jag se, huru mycket som är mitt... Snälla lilla mamma, gör det."

"Nej, nu har jag inte tid med sådant, min gubbe lilla. Jag tänkte rent av att hinna slut på denna mattan i dag, det vill säga, om jag sätter natten till. I morgon har jag julstädning."

"Får jag dela av det själv då? Jag lovar, att inte spilla ut eller förstöra något. Får jag?"

"Bara du inte skräpar ned, så."

Olle blev förtjust. Han lade upp i två partier det lilla matförråd mor hade, inberäknat vad han just i dag köpt. Han ägnade sig med förnöjelse åt sitt förehavande, och Runemor fortsatte vävningen. Hon var glad åt sin pojke och tillfreds med, att han var sysselsatt för stunden.

(Forts.)

"Räven ligger i solen . . ."

*"Räven ligger i solen och sover
med sin långa svans",
sången ljuder, fötter trampa
i en lustig dans.*

*Räven ligger i solen och sover,
skiner liksom gull,
ingen tupp behöver rädas
för den rävens skull.*

*Ty när räven ligger och sover,
vakar han ändå,
och när steken kommit nära,
passar mickel på.*

*Räven ligger i solen och sover,
fåglar runt omkring
sjunga, drilla, svinga, fladdra
i en lustig ring.*

*Räven ligger i solen och sover,
det har ingen nöd,
närmre, närmre tuppen kliver,
— det blev tuppens död!*

ELLA.

Minnesversen.

(Dialog för tre flickor.)

Karin: Men kära du, vems är boxen, som står där vid staketet?

Eva: Du skall se att det är Nisses. Nog tycker jag det åtminstone.

Karin: Nu har han nog suttit kvar i skolan igen. De andra pojkar äro hemma för länge sedan.

Eva: Ja, jag känner igen boxen på remmen. Men varför har han boxen här då? Säg mig det.

Karin: Åh, han är nog inne hos trädgårdsmästaren och knycker äpplen, tänker jag.

Eva: Tänk, en sådan elak pojke. Jag tror det var han som gick och stal körsbären hemma hos oss i somras.

Karin: Ja, det tror jag säkert. En sådan pojke, och mina fina bokmärken tog han också.

Eva: Min bror har talat om att han svär också.

Karin: O, så hemskt! Jag förstår inte vad han tänker på.

Eva: Vet du vad? Nils skulle allt behöva gå i söndagsskolan och lära sig att bli va snäll.

Karin: Nej, vet du. Jag är glad att vi inte ha en sådan elak pojke i vår söndagsskola, för han kommer ändå aldrig till himmelen, det vet jag.

Eva: Tror du verkligen det?

Karin: Men nu skall han få ut för sin elakhet. Vi kila in och tala om det för trädgårdsmästaren. Då blir han gripen som tjuv på bar gärning. Tänk, så mycket stryk han skall få.

Eva: Ja, det är just vad vi göra. — Se, där kommer Svea. — Goddag på dig, Svea. Goddag.

Karin: Skynda dig skall du få höra något. Jo, ser du Nils är visst inne och knycker äpplen hos trädgårdsmästaren. Boxen hans står där.

Eva: Kan du tänka dig så stygg han kan vara.

Karin: Och nu skola vi gå in och tala om det för trädgårdsmästaren så han får straff.

Eva: Ja, han är den elakaste pojken på hela jorden.

Svea: Hör du Karin, minns du minnesversen som du läste i söndags?

Karin: Men det hör väl inte alls hit.

Svea: Jo, det gör det. Kommer du inte ihåg den? Tänk efter.

Karin: Jag minns den inte, hör du väl.

Svea: Jo, det gör du nog om du bara vill.

Karin: Jo, nu minns jag den.

Svea: Nå hur var den då, Karin?

Karin: Jo, så här var den: Om I icke förlåten människorna deras för-syndelser, så skall icke eder Fader förlåta eder. Var det inte i Jesu bergspredikan den versen stod?

Svea: Jo, visst står den där.

Eva: Men det stod inte att man skall förlåta den elakaste pojken på jorden. För det är Nils. Tänk så han slåss.

Svea: Jo, det är nog meningen. Men du läste också ett minnesord? Minns du det?

Eva: Det må jag väl minnas, så det var ingen kuggfråga.

Svea: Nå hur löd versen då?

Eva: Det kan du väl få höra, om du äntligen vill: "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem."

Svea: Tänk på er själva, om ni inte haft mamma eller pappa, utan i alla edra dagar skulle ha varit på fattig-gården hos de tvära och griniga gubbarna som Nils har och aldrig fått gå i söndagsskolan som vi fått göra. Det är väl inte underligt att Nils är som han är.

Karin: Ja, du har nog rätt du, Svea. Jag skall förlåta honom allting.

Eva: Ja, det skall jag göra med.

Karin: Vet ni vad. Jag nästan skäms, att jag har varit så arg på Nils.

Eva: Ja, jag skulle just säga detsamma. Tänk så snäll pappa jag har.

Karin: Och detsamma har jag. Och så snälla mammor vi ha.

Svea: Hör ni, när jag ber min aftonbön i kväll skall jag bedja för Nils med.

Eva: Ja, så att han blir en snäll gosse.

Karin: Hör ni, vi vänta tills Nils kommer tillbaka.

Eva: Och så bedja vi honom att gå tillbaka och bedja om förlåtelse.

Karin: Ja, det göra vi bestämt.

Svea: Så bedja vi honom komma till söndagsskolan nästa söndag.

Eva: Ja, det göra vi. Han kanske blir bra bara han börjar.

Karin: Så bra att du kom, Svea.

Eva: Och att du påminde oss om minnesversen.

Svea: Men glöm nu inte att vi skola vara snälla mot Nils, då han börjar söndagsskolan.

Eva och Karin: Naturligtvis inte.

Ant. S—g.

Fordhems söndagsskola.

Fordhems söndagsskola.

Fordhems söndagsskola.

Kära söndagsskolkamrater från Ystad till Haparanda, här se Ni en grupp glada gottlänningar. Först får jag väl tala om att Fordhem ligger på södra Gottland, 4.5 mil fr. Visby, vårt lilla lands huvudstad, samt $\frac{1}{2}$ mil från Hemse municipalsamhälle med järnvägsstation. Jag har också den glädjen meddela Eder kära läsare att Fordhems söndagsskola är i sitt slag i sanning idealisk. Jo, den så ofta vackert omtalade enhetstanken har i Fordhem varit en verklighet i över 40 år. Söndagsskolan är nämligen gemensam för de båda församlingarna ("baptister och missionsförbundare"). Skolan, som alltid haft god tillslut-

ning, oaktat socknen är liten, räknar omkring 50 elever, har 6 lärare, utom den just nu från orten avflyttade pastor David Uhnell, som under 6 år varit skolans föreståndare. Älskad och aktad, som han alltid varit, lämnar han ett tomrum efter sig, som torde bliva sent fyllt. Skolan läser söndagligen i tre klasser. Den hade 1924 den stora glädjen att fira sin 40-årsfest. Sist vill jag å Fordhems söndagsskolas vägnar önska Eder samtliga landet runt Guds rika välsignelse, samt att den goda säd, som sås i alla dess söndagsskolor skall visa en härlig skörd den sista stora dagen (uppståndelse-dagen).

J. J—son.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 30 sept.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Bön om tillfrisknande. Jes. 38: 1—21.
Minnesvers: Herre, så helar du mig ju, giv mig liv. Jes. 38: 16 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Återblick. För läsning: Ps. 1.
Minnesvers: Ty Herren känner de rättfär-

digas väg, men de ogudaktigas väg förgås.
Ps. 1: 6.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Samuel, profeten. 1 Sam. 3: 1—20.
Minnesvers: Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas om vilka du skall säga: "Jag finner icke behag i dem." Pred. 12: 1.

Svampkalaset.

Far ska få en stor portion
kantarell och champignon,
när han kommer hem i kväll,
ty se far är väldigt snäll.

Mor ska smörsopp få, se så,
den hon bäst förstår sig på,
riska fin som krydda till
kan hon få, ifall hon vill.

Kremla sen och fingersvamp
och en riktigt ståtlig pamp,
stolta skiulingen, jojo,
ska vi föra till vårt bo.

Giftig flugsvamp ta vi ej,
den är farlig, akta dej! —
Tag ut stegen, lillebror,
skynda, skynda hem till mor!

Rensning, stuvning, omelett
alltihop gör vår kvartett,
mor får bara titta på
och oss hjälpa då och då.

Annars hände det oss nog
att för mycket salt vi tog; —
eller är det kanske bäst
mor får laga till vår fest?

Kanske hon bör gallra ut
svampförrådet vårt till slut? —
Mätte det hon lämnar kvar
bara räcka till åt far!

Bara så han kan förstå,
huru mycket vi förmå,
när vi riktigt gärna vill,
och när mor får hjälpa till!

ELLA.